VOLVOX
GLOBATOR

NUSLE

ZÁSADNÍ ANTOLOGIE VÝZNAČNÝCH NUSELSKÝCH LITERÁTŮ

SESTAVIL GREEN SCUM

NUSLE

ZÁSADNÍ ANTOLOGIE VÝZNAČNÝCH NUSELSKÝCH LITERÁTŮ

SESTAVIL: GREEN SCUM

Green Scum: Nusle. Zásadní antologie význačných nuselských literátů

Vydání knihy podpořilo
Ministerstvo kultury České republiky

Copyright © Green Scum, 2021

ISBN 978-80-7511-657-4
ISBN 978-80-7511-658-1 (epub)
ISBN 978-80-7511-659-8 (pdf)

NUSLE

ZÁSADNÍ ANTOLOGIE VÝZNAČNÝCH NUSELSKÝCH LITERÁTŮ

SESTAVIL:
GREEN SCUM

AUTOŘI:
JIŘÍ NOVÝ
ANNA SMĚLÁ
EMIL ŽICHLÍNEK
GREEN SCUM
DALIBOR LEVÝ
ZIKMUND JANEČKA

PŘEDMLUVA

Nusle jsou stará pražská čtvrť. Traduje se dokonce, že Praha vyrostla okolo Nuslí. Můžete tomu věřit, pokud chcete.

V Nuslích se narodilo a vyrostlo mnoho zajímavých lidí, o kterých se bohužel dohromady nic neví.

Je nabíledni, že Nusle skrývají i velice osobité, interesantní a originální literáty. Bohužel je skrývají tak důkladně, že je prakticky nikdo nezná.

Dal jsem si tu práci a nejzajímavější z nich jsem vyhledal. Trvalo to nějaký čas, ale dokázal jsem si získat jejich důvěru a nakonec mi poskytli ukázky ze svého díla.

S radostí a jistou pokorou je zde předkládám.

Doufám, že vás zaujmou stejně, jako zaujali mne.

Tato antologie je průlomové dílo. Je to sonda do duše těch, pro které je literatura vším. Jednou povídkou jsem přispěl i já sám.

Přeji vám příjemný zážitek.

Green Scum

OBSAH

PŘEDMLUVA	**6**
JIŘÍ NOVÝ	**8**
ANNA SMĚLÁ	**38**
EMIL ŽICHLÍNEK	**55**
GREEN SCUM	**74**
DALIBOR LEVÝ	**83**
ZIKMUND JANEČKA	**116**

JIŘÍ NOVÝ

Sedmdesátiletý důchodce bytem v Kloboučnické. Ve dne v parku Na Jezerce krmí holuby. Po večerech píše. Žije v poněkud jiném světě než většina z nás.

Asi nejlépe ho charakterizuje jeho oblíbené přísloví – Kam nechodí slunce, chodí mlékař.

Povídky, které tvoří, přivodily těm několika lidem, co je četli, velice silnou a trvalou duševní tenzi.

Uvádím zde některé z nich.

MR. BROWN SENSITIVE

Pan Brown si popotáhl manžety u košile. Vždycky dbal na to, aby o centimetr přesahovaly rukáv saka.

Podíval se do zrcadla. Zachvěl se. Přišlo mu, že má na tváři skvrnu. Neviditelnou, ale o to nebezpečnější.

Kočka Marry, která patřila paní Coolidgeové, vydala táhlý výkřik.

Odešel do koupelny. Kráčel zvolna. Nesnášel, když puky kalhot příliš vybočovaly do stran.

Pustil horkou vodu. Namočil cíp kapesníku. Začal si otírat tvář.

Kočka Marry opět vykřikla.

Pan Brown se usmál. Byl rád, když se jeho návštěvy bavily. Ví Bůh, že měl návštěv poskrovnu. O to víc si jich vážil.

Přestal si otírat tvář. Neviditelná skvrna zmizela. Obličej měl čistý. Souměrný. Cizí.

Hodil kapesník do koše na špinavé prádlo.

Měl koš na špinavé prádlo. Přišlo mu to správné. Když byl koš plný, vysypal ho do kamen.

Vnímal, jak se špína mění v hřejivé, čisté teplo. Vždycky měl pocit, že u toho začne plakat. Silou vůle se pokaždé ovládl.

Vrátil se do pokoje. Kočka Marry na něj pohlédla.

Opět vykřikla.

Pan Brown jí zamával. Byl šťastný.

Napadlo ho, že možná chce mléko. V duchu na sebe zahrozil prstem. Jak jen může být tak nepozorný.

Otevřel lednici. Nalil do misky mléko. Donesl ho Marry.

Opět vykřikla.

Pan Brown dal misku kousek od ní. Přišlo mu, že je Marry nějaká podrážděná.

Zamyšleně se na ni díval.

Marry stála na dřevěném prkénku. Proč jen si nevšímá toho mléka? Proč se nenapije? Pan Brown to nemohl pochopit.

Marry měla všechny tlapky přibité k prkénku.

Pod prkénkem byl igelit. Pan Brown věděl, že krev se špatně čistí.

Hřebíky byly nerezové. Sterilní. Pan Brown nechtěl, aby Marry dostala otravu krve.

Chtěl, aby u něj byla šťastná.

Vedle prkénka ležely kožené rukavice. Dlouhé. Až po lokty.

Marry se bránila. Dokonce chtěla pana Browna poškrábat. A kousnout.

Pan Brown netušil, proč tomu tak je. Proč pokaždé, když se rozhodl, že někomu pomůže, to ten druhý nepochopil.

Znova se podíval na Marry. Přemýšlel, proč ji vlastně přitloukl k prkénku. Asi to byl nějaký příběh. Nevěděl ale jaký.

Pan Brown byl zmatený. Jemně si skousl rty. Jenom trošku. Nelíbilo se mu, když je měl příliš krvavé.

Marry opět vykřikla.

Pan Brown si vzpomněl. Příběh. Ano. To je ono. Chtěl Marry vyprávět příběh. A ona se pořád pohybovala.

Pan Brown ztrácel nit. Zaplétal se a musel začínat znova. Byl to skvělý příběh. A Marry si ho musela vychutnat. V klidu. Zasloužila si to. Byla milá. Pan Brown ji měl upřímně rád.

Teď se nehýbe. Je skvělý posluchač.

Pan Brown si povzdechl. Už nechtěl nic vyprávět. Přišlo mu, že čas pro příběhy minul.

Podíval se z okna. Viděl kus zahrady.

Byl podzim. Na trávníku leželo spadané listí. Záhony se rozloučily s létem. Oblékly se do šedivé a chystaly se usnout.

Pan Brown se usmál. Na něco si vzpomněl.

Přistoupil k Marry. Zvedl prkénko.

Marry opět vykřikla.

Pan Brown se lehce zamračil. Nechtěl, aby Marry venku někoho rušila. Křičela opravdu nahlas.

Položil prkénko. Došel pro lepicí pásku. Natáhl si rukavice a zalepil Marry tlamičku.

Spokojeně se na ni zadíval. Venku je zima. Bude lepší, když bude dýchat pouze nosem. Mohla by jinak nachladnout.

Srdce pana Browna přetékalo láskou.

Vyšel ven. Prkénko nesl v natažených pažích. Byl zvědavý, co na Marry řekne Jim.

Obešel dům. Došel až na konec zahrady. Jim tam na něj čekal.

Jim byl sousedovic chlapec. Sedmiletý hoch, se kterým pan Brown občas prohodil pár slov.

Jim se mu nedávno svěřil, že chce být basketbalistou.

Pan Brown pokýval hlavou. Přišlo mu to jako správné rozhodnutí. Nevěděl sice v tu chvíli, co to přesně je být basketbalistou, ale znělo to dobře.

Doma si pak našel přesnou definici onoho slova.

Při dalším setkání se pan Brown Jima zeptal, kolik měří.

Údaj si zapsal a večer ho porovnal s výškou nejznámějších basketbalistů.

Posmutněl. Rozdíl se mu zdál příliš velký.

Přemýšlel. Chtěl Jimovi pomoct. Je to tak milý chlapec.

Pak na to přišel. Usmál se. Jim bude mít radost.

Pan Brown se zastavil. Položil prkénko s Marry na zem. Vedle Jimovy hlavy.

Jim byl zahrabán v zemi.

Pan Brown zvedl konev a kolem dokola ho zalil.

Odstátá voda z konve zmáčela Jimovi vlasy.

Pan Brown nevěděl, jak dlouho bude Jim růst. Možná to zvládne přes zimu. Bude pak odolný.

Pan Brown ucítil osten závisti. Jeho nikdy nikdo tolik nemiloval.

Stiskl rty. Nejde o něj.

Marry přibitá k prkénku. Vedle Jimovy hlavy. Skvělá kompozice.

Jim měl trochu hlíny na bradě. A na lepicí pásce, kterou měl přelepena ústa. Byl skromný a neustále protestoval, když mu pan Brown vyložil, co pro něj nachystal.

Pan Brown Jimovi otřel bradu. Poodstoupil.

Bylo to dokonalé. Dva protiklady, spojené detailem pásky. Rozdílnost v jednotě. Bylo to až mystické.

Marry a Jim.

Oba se na něj dívali. Nespouštěli z něj oči.

Pan Brown si na chvilku připadal jako Bůh.

Pak znejistěl. Najednou nevěděl co dál. Začala mu být zima. Přešlápl.

Je mu zima. Zahrada usíná.

Musí jít domů. Vysypat špinavé prádlo do kamen a ohřát se.

Zahrada usíná.

Je zima. A přijde další zima.

Zahrada usíná. Připravuje se na zimu.

Zahrada se zazimuje.

Pan Brown se šťastně usmál. Už věděl, co má udělat.

Byl na sebe pyšný.

Řekl Marry a Jimovi, co zamýšlí. V jejich očích viděl bezbřehý úžas.

Pan Brown šel do domu.

Po několika krocích se ohlédl. Na místě Marry a Jima byl kopeček hlíny.

Jsou zazimovaní.

Na jaře odhrne hlínu a ukáže jim slunce.

Pan Brown byl šťastný.

Usmíval se.

Usmíval se celý večer.

Přišlo mu, že má právo se usmívat.

MR. MARILYN MANSON

Dave se probral. Ležel v kaluži páchnoucí tekutiny. Zavrtěl se. Znova se propad do bezvědomí.

Další probrání. Kaluž se zvětšila. Jinak se nic nezměnilo. Snad, že mu bylo ještě víc špatně.

Nezkoušel se pohnout. Věděl, že by zase omdlel.

Pak to nevydržel. Zkusil zvednout ruku. Šlo to.

Zatočila se mu hlava. Z úst mu vyšla další vlna zvratků. Byl ale stále při vědomí.

Usmál se. Tenké, vybledlé rty se roztáhly. Odhalily naběhlé dásně. Hladké a bezzubé.

Sáhl si na tvář. Pohladil ukazováčkem prázdné oční důlky.

Všechno je, jak má být.

Objalo ho bezvědomí. Přitisklo se k němu. Zašeptalo mu do ucha, že už ho nikdy neopustí.

Dave byl vděčný. Přišlo mu, že je to tak správné.

Před čtvrt rokem se vrátil z ústavu. Zpátky k matce. Přivítala ho s otevřenou náručí. Líbala ho a plakala štěstím.

Byl rád, že je doma. Po dvanácti letech. Že jsou pryč vizity a podávání léků a výtěry a šikana a výsměch personálu.

„Vy ste se nám nějak spravil, Dave."

Jasně, že sem se kurva spravil, pomyslel si vždycky a nenávist mu zatemnila mozek.

Pak, když ho strhli k zemi, dostal kurty a kapačky s něčím, po čem prý bude jako beránek.

Nenáviděl beránky. Jednou našel ve společenské místnosti časopis. Na titulní straně jich bylo celé stádo.

Použil je jako toaletní papír. Opakovaně. Než mu na to přišli.

Další kurty a další změněná medikace.

Teď je ale doma a nic mu nehrozí. Matce se líbí takový, jaký je.

Matky jsou od toho, aby se jim jejich synové líbili. I když vypadaj jak odporný sud sádla.

Po týdnu na svobodě objevil internet. Fascinoval ho od prvního okamžiku. Stahoval si obrázky beránků a mazal je. Neuvěřitelně ho to uspokojovalo.

Po dalším týdnu objevil kanál youtube. Do té doby netušil, kolik existuje hudby.

Projížděl nahrané soubory se sluchátky přirostlými na odulých uších.

Hudba ho fascinovala. V ústavu byla zakázaná. Pacienti na ni reagovali v rozporu s lékařskou vědou.

Další týden ho zasáhlo zjevení.

Náhodně otevřel jednu nahrávku. Po půlminutě se svezl z křesla. Klečel. Sepjaté ruce.

Nevěděl proč. Nevěděl jak. Ale věděl, že to našel.

Na monitoru běžel klip. Marilyn Manson. Personal Jesus.

Dave prozřel. Objevil Boha.

Ten klip si tehdy pustil snad stokrát. Nemoh se ho nabažit. Zíral na obrazovku. Sahal na ni. Hladil ji.

Pak už nemoh. Zved se z křesla. Odbelhal se do koupelny. Svlékl se do naha. V zrcadle se znechuceně díval na své tlusté tělo. Dvě stě kilogramů sádla.

Přišel si odporný. Manson by se ho štítil.

Tahle myšlenka jím projela jako nůž. Jako ostrý, otrávený nůž. Zapotácel se. Vyděšený.

Našel svého Boha a zároveň ho ztratil.

Držel se umyvadla. Zvracel hrůzou.

Pak zved hlavu. Otřel si ústa. Rozhod se.

Přestal jíst. Pil pouze vodu. Matka kolem něj chodila s utrápeným výrazem ve vrásčité tváři.

První dny cítil hlad. Ignoroval ho. Po dalších dnech už necítil nic.

Sehnal si Mansonův portrét. Obrovský. Přes celou stěnu.

Pověsil si ho k sobě do pokoje.

Seděl před ním dlouhé hodiny. Díval se na něj. Vyrovnaný. Spokojený.

Matka mu ho chtěla strhnout.

Přišlo jí, že Dave se díky tomu portrétu dostává do jiného světa.

Nedokázal jí vysvětlit, že už v jiném světě je. Neměl ani chuť jí něco vysvětlovat.

Seděli pak před portrétem oba. On nahý a plný lásky ke svému Bohu. Ona zabalená v igelitovém pytli.

Musel ji podepřít nočním stolkem, aby nepadala.

Po dvou měsících se Dave dostal s váhou na šedesát kilogramů. Bylo to skvělé. Pokud se na sebe nepodíval do zrcadla.

Zrcadlo se k němu nechovalo přátelsky. Jako třeba jeho milující matka. Bylo nesmlouvavé. Přísné. Bez citu.

Ukazovalo visící přehyby kůže. Kdysi vyplněné tukem. Dave si přišel jako zrůda.

Seděl pak před obrazem Boha a přes sebe měl přehozené prostěradlo. Nechtěl, aby ho Manson takhle viděl.

Chtěl s tím něco udělat. Věděl, že s tím něco musí udělat.

Pak pochopil, co má udělat.

Podíval se na matku. Viděl pod igelitem její unavenou tvář. Nic neříkala. Nebyla proti.

Milující matka. Co má pochopení pro svého syna. Dave jí byl vděčný.

Přebytečnou kůži odřezal. Nebolelo to. Jako kdyby kromě pocitu hladu ztratil i cit.

Rány zašil. Úhlednými stehy. Vznikly krásné jizvy. Mansonovi se budou líbit.

Odřezanou kůži nevyhodil. Opatrně ji sušil. Natíral krémem. Nechtěl, aby ztvrdla.

Bylo jí hodně. Pečlivě ji rozměřil. Nastříhal. Sešil.

Vyrobil krásné kožené pouzdro. Byl na ně pyšný. Napsal na ně „Manson a Dave“. Dal si záležet.

Pouzdro bylo prázdné.

Zatím.